

LÁSKA V OSLABENÍ

RENÁTA NAVRÁTILOVÁ

COSMOPOLIS

RENÁTA NAVRÁTILOVÁ

Láska v oslabení

*Zatímco některá setkání v životě jsou čistě náhodná,
jiná jsou víc než osudová...*

KAPITOLA PRVNÍ

Probudí mě zvonění telefonu. Ospale zamžourám do zšeřelé místnosti a podívám se ven nezatemněným oknem, za kterým se už rozprostírá tma. Vážně jsem odpoledne na gauči usnula?

Vezmu do ruky mobil, na jehož displeji bliká jméno Laura. Unaveně hovor přijmu.

„Stalo se něco?“ zachraptím do telefonu.

„Musíš mě zachránit, Mio!“ vyhrkne Laura naléhavě. „Brácha si udělal cosi s kotníkem, musí na pohotovost a mně mají přijít ti hokejisti.“

Hokejisti? Paráda. Banda sebevědomých nafoukanců, kteří si myslí, že jim svět leží u nohou.

„O.K. V kolik mám přijít?“

„Co nejdřív, prosím.“

„Fajn. Do půl hodky jsem tam,“ slíbím jí.

Zvednu se a zaměřím se upravit do koupelny. Zrcadlo mi vrátí obraz pobledlé dívky s velkýma hnědýma očima a dlouhými zvlněnými rzavými vlasy. Dnešek je ztraceně špatnej den. Opláchnu si obličej. Pravděpodobně druhý, maximálně třetí nejhorší den v mém životě. Kéž bych ho mohla zaspát, na vše zapomenout a dělat, že se nic z toho, co se dnes přihodilo, nestalo.

Rychle si přetáhnu řasy černou řasenkou a na rty nanesu rudou rtěnku. Ta barva mi sluší. Na sebe hodím černé elastické legíny a k nim zvolím upnuté triko ve stejné barvě, abych se nemusela potom, co dorazím do baru, znovu převlékat. V tomhle se mi bude dobře obsluhovat. Na závěr si pořádně rozčešu vlasy. V předsíni popadnu kabát, kabelku, klíče a vyběhnu do chladných redwoodských ulic.

K baru to vezmu poklusem. Nechce se mi prodírat davem lidí cestou na metro, nemám to ráda. Pokud to jde, snažím se všude přepravovat pěšky.

„Seš moje záchrana,“ oddechne si Laura – jedna z mých nejlepších kamarádek –, když mě spatří.

„Stihla jsem to?“ zajímám se.

„Ještě nepřišli.“

Jen co si vzadu odložím kabát s kabelkou a vrátím se na bar, uvidím, jak se do místnosti hrne tlupa mladých kluků.

Laura počká, až si odloží, usadí se a trošku se zklidní, pak se k nim vydá. Já si stoupnu za pípu a začnu roztáčet piva. Tyhle týmy sportovců znám jako své boty. Vždycky pijí pivo. Všichni. Je jedno, jestli jsou to ragbisti, basketbalisti či hokejisti. Chmel chutná všem. Rovnám vysoké půllitry z tlustého skla na tác, když jich natočím dostatek, vezmu těžký podnos a jdu na plac.

„Kde byla ta piva?“ položím do plénu prakticky zbytečnou otázku.

Že jsem se vůbec ptala. Kromě jedné jediné světlé výjimky úplně všude. Postupně před ně pokládám piva. Vždycky mě bavilo lidi pozorovat. Buď od baru, nebo si prostě jen sednout do kouta a dívat se. Nasávat atmosféru. Dumat, co se jim honí hlavou, skenovat jejich tváře, odkrývat v nich emoce. Líbilo by se mi mít speciální moc a umět číst myšlenky. Dnešek je ovšem úplně jiný. Všechno je špatně už od rána. Ledabyle sjedu pohledem osazenstvo u stolu. U žádné-

ho obličej se nijak zvlášť nezastavuju. Všechno jsou to kluci v mém věku plus mínus pět let. Někteří možná maličko starší. Těžko říct. Přála bych si mít kolem sebe neviditelnou bublinu a do té se schovat, abych nemusela poslouchat jejich dvojsmyslné narážky.

„Hele, puso, mícháte tady drinky?“ osloví mě jeden z nich.

Zatnu ruce v pěst, abych nevypěnila. Místo úsměvu ho zpražím pohledem, natáhnu se k sousednímu stolu a podám mu nápojový lístek.

„Tady prosím.“ Nejraději bych ho po něm hodila. Ovládnou se. Nechci způsobit Lauře komplikace. Ostatně oni nemůžou za mou špatnou náladu. Oni na rozdíl ode mě přišli slavit, chtějí se bavit, zapít výhru a užít si příjemný večer. Oni totiž nestrávili celé odpoledne přemítáním o tom, co bude dál. O tom, jakým směrem by měli teď svůj život směřovat. Možná by bylo skutečně nejlepší se na všechno vykašlat, spálit mosty, prodat zahradu po rodičích a začít si užívat. Žít naplno. Alespoň nějakou chvíli nic neřešit. Teď, když je mi pětadvacet a můžu si to dovolit.

Ve volnější chvíli se přichomýtnu k Lauře postávající za barem a zeptám se jí: „Co Lucas? Už se ozval?“

„Zatím ne.“

„Co, prosím tě, dělal, že si pochroumal nohu?“

„Ani mi nemluv. Spadla mu na ni ve sklepe bečka.“

Vykulím oči: „Jako plná?“

Laura se vyleká. „Nestraš. Jen prázdná. To bohatě stačí. Snad bude v pohodě, jinak to tu sama nedám.“

„Ale dáš,“ těším kamarádku. „Přinejhorším máš mě.“

Vděčně se na mě usměje a pak odběhne ke stolu pro další objednávky. Kromě piva se pije ve velkém už i rum a whisky. Elita místního hokejového týmu začíná být víc a víc rozjařená a hlasitější. Už se těším, až je odsud vypakujeme.

Pomáhám kamarádce roznášet a dostanu se opět ke stolu.

„Ty vlasy... jsou přírodní?“ osloví mě kluk s polodlouhými tmavými lehce zvlněnými vlasy. Na tyhle dotazy jsem zvyklá. Dostávám je několikrát do měsíce, pokud zrovna obsluhuji. Ptají se mě nejen muži, ale i ženy. Moje barva je výrazná a hodně lidí zaujme. Ne úplně ohnivá, spíš medově měděná.

Pohlédnu mu do tváře. Upoutají mě jeho oči. Jsou děsně tmavé. Démonické. Kolem úst mu hraje úsměv. Nehodlám mu odpovědět. Tím spíš, když dodá: „Prý dobře pícháte.“

Spoluhráči z jeho týmu se pobaveně zasmějí.

„Ale no tak, Sebe,“ krotí ho jeden z nich. „Prostě slečně řekni, že by sis přál, aby byla tvůj puk, který chceš mít pod kontrolou.“

Nechápu, čemu se ti burani tlemí.

„Jo, to jo,“ souhlasí kluk samolibě. „Ukázal bych jí, co je to pořádný náraz.“

Pohrdavě se ušklíbnu a zhluboka se nadechnu: „Pokud je tvá střelba stejně dobrá jako tvoje narážky, pak bys měl víc trénovat na ledě než tady.“

Místností to zašumí. Prostě debilové. Nehodlám se s nimi víc zdržovat. Položím na stůl táč s panáky, ať si je sami rozeberou, a hodlám se vzdálit.

„Slečno,“ houkne po mně blondák s bledě modrýma očima.

Soustředím svůj pohled na něj.

„Šla byste se mnou na rande?“

„Ne,“ odvětim rázně.

„A se mnou?“ zajímá se brunet s aknózní pletí.

„Ne.“

„Dobře, tak jinak. S kým z nás byste šla na rande?“ chce vědět kluk s narezlými vlasy, na kterého volají Šelmo.

„S nikým,“ odpovím popravdě.

„Myslel jsem kdybyste musela,“ nechce se vzdát.

Blahosklonně se na něj usměji: „Já mám ale to štěstí, že nemusím.“

„To je tak těžké si někoho z nás vybrat?“ odfrkne Seb znechuceně, načež směrem ke svým kamarádům dodá: „Slečna se asi ráda dělá zajímavou a nedobytnou.“

Ten týpek mi začíná pít krev. Svou poznámkou mě našťve i vytočí zároveň. „Fajn. Když to chcete mermomocí vědět, šla bych s tím z vás, kdo má vyšší IQ než sto patnáct.“

Hokejové naděje se po sobě zmateně podívají. Asi čekali konkrétní typ. Takhle netuší, kam tím mířím. „Nikdo nemá?“ zeptám se udiveně. „Dobře, tak bych šla s tím z vás, kdo má dokončenou alespoň základní školu. Pochopitelně s vyznamenáním.“

„Nedokážu si představit, že by zrovna barmanka ocenila tak vysoké IQ,“ nechá se slyšet Seb – ten trouba. Jeho oči přitom žhnou a sežehávají mě.

Zaksichtím se na něj. „A co když nejsem jen barmanka?“

„Vážně ne?“ podiví se.

„Každý, kdo v ruce drží hokejku, taky není hokejista.“

„To je fakt,“ uznají jeho kolegové, kteří zaujatě sledovali naši slovní přestřelku.

„Ale ona...“ namítne Seb.

Neslyším co ona. Rozhodnu se vycouvat.

„Seš pěkně v ráži,“ všimne si Laura.

„Promiň, asi dnes díky mně přijdeš o dýško.“

„Uvidíme,“ zasměje se kamarádka.

Laura si pohlídá, abych stála převážně za barem a pomáhala jí, než abych chodila ke stolům a obsluhovala.

Do terénu se vydám už jen jednou jedinkrát pro špinavé sklo. Ani to se neobejde bez konfliktu. Nahnu se nad stůl, abych sebrala prázdné sklenice, pro jeden půllitr se musím natáhnout, je daleko a ti mamlasové mi ho sami od sebe nepodají a ani mi ho nepřiblíží. Musím se opatrně vmáčknout

mezi dva kluky a... v tu chvíli mě někdo plácne po zadku. Ne lehce. Pořádně to štípne. Jen poskočím. Štěstí, že mám prázdný tác. Okamžitě vidím rudě. Zkurvenej den! Zasranej život! Podělaní hokejisti! Prásknu tácem o stůl, jen to zadrnčí. Narovná se, prudce se otočím, nenávistně zúžím oči a přiblížím svou tvář s vyceněnými zuby k opovážlivci. Periferním viděním jsem zahlédla klesající paži. Vím přesně, čí ruka přistála na mém pozadí. Jeho kolegové ocení jeho počin uznalým zahučením a pobaveným smíchem. Primitivové! Vypatlanci! Jednoho z nich za svými zády slyším říkat: „To je prdelka. Taký bych si plácnul.“

„Ještě jednou mi sáhneš na zadek, zavolám policii a udám tě za sexuální obtěžování,“ zasyčím jedovatě tmavovlasému klukovi, kterému říkají Seb, zblízka do tváře. Moje reakce ho zaskočí. Všechny zaskočí. V první chvíli se humor u stolu zcela vytratí, jenže vzápětí ho nahradí rýpavé poznámky.

„Tohle kotě má pořádně ostré dráčky, potřebovalo by se řezat.“ Nevšímám si jich. Co nejdřív naplním tác a zmizím jim z dosahu.

Naštěstí už brzy vypadnou. Uleví se mi, když spatřím jejich záda. Pomůžu Lauře rychle poklidit, zavřít bar a vydám se nočním městem domů.

Nebojím se. Dnes ne. Ještě včera bych se možná bála, jenže včera bylo vše zdánlivě v pořádku a dnes se můj dosavadní život zhroutil jako hromádka z karet. Všechny mé sny a plány vzaly za své. Jak málo stačí k tomu, aby se život převrátil vzhůru nohama? Jeden jediný kratičký okamžik, jedna jediná zpropadená informace.

Proč těch chvil, kdy je člověk maximálně šťastný, naprosto opojený euforickými pocity, je v životě každého z nás jen několik desítek a trvají chvíli? Proč mnohem častěji zažíváme ubíjející nudnou rutinu, všednost a stereotyp?

„Byl tady,“ mrká po mně spiklenecky Laura hned, jakmile se potkáme v neděli na baru.

„Kdo?“ nechápu.

„Jeden z těch hokejistů.“

„Hm,“ zahučím.

„Tebe nezajímá, co tu chtěl?“ podiví se moje nejlepší kamarádka.

„Nejspíš pivo,“ odtuším.

„Ptal se na tebe,“ převezme mě.

„Hm.“

„Ale no tak, Mio, tebe to vážně netěší? Takhle přece nemůžeš žít.“

„Proč bych nemohla?“

„Měla by sis užívat. Měla bys těm klukům dát alespoň šanci.“

„Jenže já nechci. Nechci jim dávat šanci.“

„Ale proč?“

„Protože jsem prokletá.“

Laura si stoupne přede mě a zadívá se mi vážně do tváře: „Jdi ty. Každý má přece právo na lásku. I ty. Zasloužíš si ji víc než kdokoliv jiný.“

„Jenže já už se nechci zamilovat!“

„Proč ne?“ nechápe.

„Nikdy!“ dodám důrazně.

„Proč?“

„Copak si nepamatuješ, jak to dopadlo s Christopherem?“

„Christopher byl kretén. Opustil tě při náznaku prvního problému!“

„Při náznaku?!“ vyjeknu. „Vždyť to byl problém. Sakra velký problém!“

„Dobře, tak při prvním velkém problému. Stejně si myslím, že bys mu měla dát šanci.“

„Komu?“

„Nevím... třeba tomu klukovi, co se tady dnes stavil.“

Okamžitě se naježím. „Tomu debilovi, jo? Ty mi přejesh,“ odfrknu zostra.

„Jak to můžeš vědět? Vždyť ses ani nezeptala, který z nich sem přišel.“

„Všichni byli debilové,“ informuji pohotově kamarádku o svém soudu.

„Aha. Tak ten debil ti tady nechal kytku,“ kývne hlavou a naznačí mi směr, kterým mám koukat.

Ani se nepodívám, je mi to fuk. Hlavou mi jen letí, že bych měla zahradu co nejdřív prodat a vypadnout odsud. Začít žít. Začít si plnit přání.

Umíním si, že se hned zítra poté, co se vyspím, spojím s realitní makléřkou a nabídnu jí zahradu k prodeji.

Jenže když se o několik hodin později ocitnu na kvetoucí parcele, začnu mít pochybnosti, jestli to dokážu. Jestli dokážu prodat to, co máma s tátou měli tak rádi. Milovali toto místo tak moc, že tady trávili téměř všechn svůj čas. Ani mně není lhostejné. Přirostlo mi k srdci a stalo se mým domovem.

Zvládnou udělat za vším tlustou čáru a vydat se na pár měsíců jiným směrem? Nechci, ale vnitřně cítím, že bych měla, že musím, že je to to jediné, co mi v tuto chvíli dává smysl.

Podívám se nahoru k nebesům a rozpláču se. Je mi to tak líto. Mami, tati, snad mi jednou odpustíte. Kdybyste věděli, jak mi tady chybíte. Tak moc bych vás teď potřebovala mít vedle sebe.

Po nějaké době, kdy se bezradně rozhlížím kolem na všechny strany, si hřbetem ruky utřu slzy a hrdě vztyčím hlavu. Mě na kolena nedostaneš. Mě ne. Jsem silnější, než si vůbec dokážeš představit. Se mnou si hrát nebudeš. Ještě uvidíš.

Vylovím z kapsy džínů svůj mobil a vytočím číslo na realitní makléřku. Nebere to. Že by znamení osudu? Pravděpo-

dobně ne, protože než zvládnou projít všechna zákoutí zahrady, ozve se mi Anika Jonesová zpět.

„Dobrý den, tady Mia Stoneová,“ ohlásím se. „Ráda bych vám dala do inzerce zahradu v Redwoodu. Teda garáž,“ opravím se rychle. „Mohly bychom si domluvit schůzku?“

Nedokážu to. Nedokážu prodat to, na čem mi tolik záleží. I tak nemůžu uvěřit tomu, že už zítra si garáž přijde realitní makléřka nafotit. Připadám si jako zrádce.

Večer, když vypomáhám v baru, mě navštíví kluk s tmavými vlnitými vlasy.

„Ahoj,“ pozdraví mě.

Pozvednu obočí a letmo mu pohlédnu do tváře: „My se známe?“

Sebevědomě se pousměje: „Trochu.“

„Trochu? Neřekla bych. Neznám tě.“

„Byl jsem tu minulej tejden. S kamarády. Trošku jsme popíjeli.“

Zakroucím hlavou. A i když přesně vím, o koho se jedná, řeknu: „Nevybavuju si tě.“

„To jako vážně?“ podiví se upřímně.

„To jako vážně,“ potvrdím a pohlédnu do jeho očí... do jeho magicky černých očí.

„Druhej den jsem ti donesl kytku,“ snaží se mi přiblížit.

„Jooo... ten hulvát, co mě plácl přes zadek,“ vzpomenu si jakoby náhle.

„Ta kytka měla být omluva,“ pokrčí nevinně rameny bez toho, aniž by se jen trošku zastyděl.

„Vážně? Opravdu si myslíš, že kytka bude jako omluva fungovat?“

„Mohla by...“

„Nefunguje,“ uzemním ho tvrdě.

Frajer na mě zpříma pohlédne: „Rád bych tě pozval na večeři, když kytka nezabrala, můžu?“

„Můžeš...“ odvětim.

Kluk pozvedne jedno obočí a tázavě se na mě zadívá.

„Čekám na to pozvání,“ vysvětlím po chvíli.

„Aha. Tak tedy, šla bys se mnou na večeři?“

„Ne,“ ujistím ho.

Hokejová naděje se na moment zatváří, jako by jí uletěly včely. Jeho udivená a nevěřící grimasa mě pobaví. Je mi jedno, že si o mně určitě myslí, že jsem kráva. Je mi úplně fuk, co si o mně kdokoliv myslí. Natož tenhle buran. Teď už ano. Zapracovala jsem na sobě a dosáhla nebezpečné úrovně svobody, kdy mi nezáleží na názoru ostatních. Dřív jsem to hodně řešila. Abych byla dost dobrá, dost hezká, náležitě upravená, dostatečně empatická. Abych nebyla ani moc, ani málo. Aby o mně nikdo nemohl říct kousek špatného slova. Aby na mě byli rodiče pyšní, jak všechno hezky zvládám, jak se to snažím vyřešit. Teď už na všechny a všechno kašlu.

„Dáš si něco?“ pohlédnu na zmateného tmavovlasého frajera a snažím se vzpomenout, jak mu vlastně říkali. Seb? Jo, Seb.

„Proč ne?“ chce vědět.

„Pokud si nic nedáš, tak si dej odchod. Jen bys tu zabíral místo platícím zákazníkům.“

Líbí se mi, jak jsem ho vyvedla z rovnováhy. Toho sebejistého nafoukaného floutka. Možná jsem na něj moc drsná, ale no a co? Se mnou se život taky nemazlil.

Seb zalapá po dechu. V jeho zatraceně přitažlivě tváří se zračí naštvání, což mě uspokojí.

„Fajn, vnucovat se nebudu,“ utrousí suše, pevně semkne rty, otočí se a odchází.

„Co chtěl?“ přitočí se ke mně Laura.

„Nic.“

„O tom pochybuju. Vypadal, že by ti s radostí skočil po krku,“ nevěří mi.

„To asi skočil,“ souhlasím.

„Co jsi mu provedla?“

„Asi jsem ho drobet vytočila.“

„Drobet, jo?“

Se škodolibým uspokojením po ní z boku mrknu: „Kapku.“

Musím se smát. Laura to víc nekomentuje. Dnešní konflikt mi paradoxně zlepšil náladu. Lítám po place a rozdávám úsměvy na všechny strany. Jsem zvrhlá a těší mě to.

S dobrou náladou se probudím i do dalšího dne. Vydrží mi přesně do chvíle, než mi můj mozek připomene schůzku s realitní makléřkou. V té chvíli se mi úzkostí sevře srdce a úsměv se z tváře zcela vytratí. Prodej garáže mi bolestně připomíná realitu, ve které se nacházím.

Anika je lokalitou i samotnou garáží nadšená. Když popisují smlouvu, zapnu funkci autopilota a vůbec nepřemýšlím. Nedokážu ani pobrat to, co mi paní Jonesová říká. Snažím se to zamaskovat zdvořilým přikyvováním.

„Nic dalšího na prodej nemáte?“ informuje se makléřka před koncem našeho jednání. „Do telefonu jste hovořila o zahradě.“

„Ne, nemám,“ řeknu až příliš rázně.

„Dobře, takže jsme na všem domluvené. Jakmile se ozve nějaký zájemce, budu vás hned informovat.“

V garáži se raději vůbec nerozhlížím, zabráním tak vzpomínkám, aby vnikly do mého nitra a způsobily, abych se cítila ještě hůř. Přemístím se z ní rovnou do baru.

„Prodám garáž,“ informuju Lauru, jen co vkročím do baru.

Ta při mých slovech ztuhne a starostlivě se na mě podívá.
„Opravdu?“

„Už jsem se rozhodla,“ potvrdím. „Zaplatím dluh v bance, a pokud něco zbude, budu cestovat.“

„A nechtěla bys raději...“

„Ne, nechtěla,“ skočím jí do řeči.

„Fajn,“ kapituluje s povzdechem, načež změní téma. „Típuju, že dnes přijde zase.“

„Kdo?“ nechápu.

„Přece ten hokejista.“

„Myslíš toho prudiče?“

Kamarádka se mému příměru zasměje: „Jo, přesně toho.“

„Tak to pochybuju. Včera jsem ho asi trošku vytočila,“ odtuším.

„A proč?“ nechápe Laura. „Vždyť je hezký, jak se snaží.“

„Snaží? Neřekla bych. Navíc ty jeho kecy byly oplzlý a nechutný.“ Otřepu se při vzpomínce na naše první setkání, kdy se projevil jako omezenec století.

„Vždyť slavil a měl popito,“ zastane se ho kamarádka.

„Tak nemá slavit a pít, když to neumí,“ odsoudím ho tvrdě a bez lítosti.

„Měla bys s ním mít alespoň špetku slitování.“

Asi bych měla, možná i mohla, nicméně nepříjde. Dnes, zítra ani pozítří. Pravděpodobně jsem Lauře odradila klienta.

Tak ne, Seb se objeví přesně za týden.

„Ahoj, jak se vede?“ zdraví mě s úsměvem. V černých kalhotách, v černém triku a s těmi jeho tmavými a vlnitými vlasy vypadá jak velvyslanec z pekla.

„Co je ti do toho?“ odpálkuju ho drsně.

Seb trhne rameny: „Tý seš teda milá.“

„Překvapuje tě to?“

„Vlastně ne.“

„Přišel sis něco dát, nebo jen zdržovat?“

Seb se rozhlédne po prázdném baru. Před pár minutami jsme otevřeli.

„Nevšiml jsem si, že bys byla v jednom kole,“ vrátí mi moji přívětivost. „Když už jsme u toho, dal bych si vodu s citronem,“ objedná si vzápětí.

Pozdvihnu obočí: „Jen vodu s citronem? Nic víc?“

„Zatím jen vodu s citronem,“ zopakuje a vzdálí se zabrat stolek s dobrým výhledem na bar, odkud mě hypnotizuje.

Nechává mě to chladnou.

„Jmenuje se Sebastian Carter,“ špitne ke mně Laura. „Hraje za Redwoodské lvy. Je prej fakt dobrej. V týmu ho přezdívací Blesk. Je nejrychlejší a nejmrštnější.“

Sjedu Sebastianovu postavu od hlavy až k patě.

„On, jo?“ zapochybuj. Nechce se mi moc věřit, že by při své nadprůměrné výšce a jistě i váze (celý mi přijde neskutečně veliký) byl tak hbitý.

„Si ho vygoogli,“ doporučí mi kamarádka.

„Proč bych měla?“

„Třeba proto, že o tebe jeví zájem? Třeba ho to fakt mrzí, jak se choval...“

Protočím panenky. To je celá Laura. S každým má slitování. Dokonce i s těmi, kteří za sebe nezaplatí útratu. Možná proto ji mám tak ráda. Díky jejímu dobrému srdci. Připomíná mi mámu. To já jsem jiná. Rázná. Výbušná. Vznětlivá.

Dnes je klid. Možná proto, že je úterý. Možná proto, že jsme tu dvě. Protože kdyby tu byla jen jedna z nás, zaručeně by se sem nahrnul dav lidí. Tuším, že se tomu říká zákon schválnosti. Dnes jako na potvoru nic. Jen Sebastianovy oči mě pálí.

Co takhle si jít za ním přisednout a trošku ho vytočit? Minule se hezky čertil. Třeba by se mi i dnes podařilo ho

vyvést z konceptu. Vlastně ani nevím, co mě k němu táhne. Možná jen touha vidět ten jeho zatraceně symetrický obličej vzteky bez sebe?

Naše oči se setkají. Tentokrát neuhnu pohledem, ale rozhodnu se v těch jeho tmavých tůních vykoupat úplně celá a tak dlouho, jak jen mi to on dovolí. Ne, já to nebudu, kdo naše spojení přeruší. Ten kluk není vyloženě hezoun, po kterém by holky šlely, ale musím uznat, že je fakt zajímavější. Něco z něj vyzařuje a...

„Mohla bys to zanést, prosím, na dvanáctku?“ požádá mě Laura. „Potřebuju si odskočit.“

Chtě nechtě odtrhnu svůj zrak a vyhovím jí. Cestou to vezmu kolem Sebastiana. Jakoby náhodou zavadím očima o jeho stůl a on se na mě usměje. Plaše, řekla bych. Tím si mě maličko nakloní na svou stranu. Rozhodnu se si k němu přisednout.

„Jsem Mia, ahoj,“ podávám mu svou ruku.

„Já vím,“ uculí se na mě a bez váhání mou ruku přijme.

„Sebastian. Rád tě poznávám, Mio.“

„Jak to můžeš vědět?“ Pak mi to dojde: „Laura ti něco říkala?“

„Laura? Kdo je Laura?“ podiví se.

Kývnu hlavou za bar: „Moje kamarádka.“

„Ne, ta ne.“

„Tak kdo, když ne ona?“

Mrkne po mně: „To je tajemství.“

Protočím oči v sloup.

„Řekl mi to ten kluk se sádkou.“

„Ty myslíš Lucase. No jo, to je slepičí zadek. Že mě to ani nepřekvapuje.“

„Hlavně fandí hokeji,“ poznamená Seb, jako by na tom snad záleželo.

„No... to on zas jo,“ ušklíbnu se.

„A ty ne?“ zeptá se kluk se zájmem.

„Já? Já ne. Popravdě ani nevím, co to hokej pořádně je. Jasně. Sport. Hokejka. Led. Puk. To vím, ale pravidla jdou zcela mimo mě.“

Seb si odkašle: „Kdybys chtěla, mohl bych ti sehnat lístky na zápas.“

„To není třeba,“ krotím jeho přehnanou aktivitu. „Já na takový blbosti nemám čas.“

Seb se rozhlédne kolem dokola a zapochybuje: „Opravdu ne?“

„Ne,“ odvětim radikálně.

„A co teda děláš, když ne barmanku?“ vyzvídá.

Proti své vůli se musím pousmát. Takže si vzpomněl na naše první setkání a má slova.

„Barmanku,“ odvětim.

Říct pravdu by znamenalo si ho pustit až moc do svého soukromí. Jedna otázka by budila druhou, a to já nechci.

Sebastian hekne: „To těžko. Minule ses tomu nařčení bránila. Skoro mi přišlo, jako bych tě tím urazil.“

Na barmance není nic urážlivého, jenže já se za ní nepovažuji. Moje sny a touhy byly a jsou stále někde úplně jinde. Škoda jen, že se nikdy nesplní.

Místo odpovědi jen pokrčím rameny a vzdálím se.

KAPITOLA DRUHÁ

Zvoní mi telefon. Nechce se mi vstávat z křesla. Celé dopoledne jsem pracovala na zahradě, teprve před chvílí jsem se vrátila. Jsem utahaná jako kotě. Za chvíli mám jít do baru pomoci Lauře. Přes tlusté sklo ke mně doléhají tlumené sluneční paprsky. Blíží se polovina května. Venku všechno krásně kvete, a to, co nekvete, brzy začne. Naše zahrada hraje všemi barvami. Tolik krásy na jednom místě se jen málokdy vidí. Ale té práce, kolik na ní je. Mám pocit, že to nezvládám. Mám pocit, že jsem to nikdy sama nezvládala.

Mobil stále vyvádí. Někdo se mi intenzivně snaží dovolat. Přemůžu se a vstanu.

„Stoneová,“ ohlásím se.

„Dobrý den, Mio, tady Anika. Mám pro vás skvělou zprávu!“ Její hlas zní nadšeně.

„Povídejte,“ pobídnu ji a srdce se mi samou nervozitou rozbuší.

„Mám vážného zájemce na garáž.“

„Vážně?“ hlesnu bezbarvě. Trvalo to pouhých dvacet dva dní.

„Ano, dnes složil zálohu. Pokud budete mít v pátek čas, mohli bychom podepsat kupní smlouvu a příští týden byste mohla mít peníze na účtu.“

Hrkne ve mně. Už v pátek. Tak brzy?

„Co na to říkáte?“ dožaduje se Anika.

Chvilí hledám správné slovo, ale žádné mě nenapadá, na konec tedy řeknu jen: „To je fajn.“ Na víc se nezmůžu. Prodej garáže mě v nejmenším netěší.

Laura to vidí jinak.

„To je paráda!“ jásá. „Takže si začneš plnit svůj list přání?“

Nepřiznám jí, že jsem si ho ještě nesepsala. Je to vlastně vůbec potřeba si něco takového psát? Člověk přece ví, co si nejvíc přeje a co by chtěl. Pokud si musí vytvářet seznam, pak se někde stala chyba. To, po čem skutečně toužíme, si nosíme v sobě, není potřeba to psát na cár papíru. Jen škoda, že některá přání se splnit nedají, i kdybychom po nich prahli sebevíc.

„Asi ano,“ zareaguju neurčitě.

„Jak ,asi ano‘?“ dloubne do mě kamarádka. „Nechtěla jsi náhodou ještě nedávno navštívit Paříž, zavítat do Kolosea, potápět se s delfíny a večeret s klokany?“

„Haha,“ udělám, protože ty klokany si Laura přidala. O těch jsem nikdy nemluvila.

„Nemůžu tě tady nechat...“

„To víš, že můžeš. Lucas bude do měsíce v pohodě. Snad. Dnes byl na kontrole. Přesádrovali mu to. Za čtrnáct dní má přijít zas. Pokud to bude v pořádku, sundají mu sádru už definitivně. Pak už ho budou čekat jen rehabilitace, ale znáš ho. On to tady na place rychle rozběhá.“

Pousměju se. Zním ho až moc dobře. Do smíchu mi ovšem není. Jsem rozmrzelá a protivná. Navíc se v baru přesně po dvou týdnech ukáže Sebastian. Nemám šanci ho přehlédnout, i kdybych chtěla. Ve značkovém oblečení nakráčí až ke mně.

„Ahoj, jak to jde?“ pozdraví mě bezelstně.

Neodpovím mu. Bylo by to moc, říct mu, že můj život od jisté chvíle stojí za hovno? Asi bylo. Nezdá se však, že by na mou odpověď čekal.

„Byl jsem běhat. Včera jsme vyhráli zápas, dnes mám volno, ale stejně makám, jako bych žádné neměl. Hodina běhu, další dvě ve fitku.“

Kouknu na něj z boku. „Snad nemyslíš, že tím někoho ohromíš?“

„Profesionální sportovci to nemají jednoduchý. Jsme prakticky pořád v práci,“ mele si dál svou písničku.

Ta jeho bezstarostnost mi pije krev. Pocítím přívál záště. Někdo se prostě umí narodit. Ten kluk má vše, na co si vzpomene. Je mladej, zdravěj, pohlednej, určitě má i skvělou rodinu a zázemí. Soudě podle toho, co má na sobě a jeho hodinek, je na tom dobře i finančně. A co mám já? Kde je nějaká spravedlnost?

Zvednu oči v sloup: „To se mám poprdět z toho, že seš cvok?“

Sebastian na mě zaraženě pohlédne: „Ne, ale...“

„Jsou jiné profese, ke kterým vzhlížím.“

„Neříkej, že drsňačka jako ty k něčemu vzhlíží.“

„Samozřejmě. Například k lékařům, vědcům, elektrikářům, pilotům vrtulníků... Prostě k lidem, co opravdu něco umí.“

„A já snad nic neumím?“ zeptá se podrážděně. „Já hraju hokej na vrcholové úrovni.“

„To je zábava. Nic solidního.“

„Patřím k nejlepším na světě,“ protestuje.

„Jak jsem říkala. Mě tím neohromíš. Jestli si nic nedáš, tak...“

Sebastian zalapá po dechu a vytočeně sykne: „Nazdar.“

„Proč ho tak dusíš?“ nechápe Lucas, který zaslechl konec našeho rozhovoru, a o berlích ke mně připajdá. „Víš, jak pro